

MIRUSIŪJŲ PRISIKĖLIMAS PAGAL ŠV. AUGUSTINĄ

Antrąją Velykų dieną pirmasis šv. Mišių liturginis skaitinys yra Petro kalba (Apd 2, 22–40), kuri rodo pirmosios bendruomenės *Velykų tikėjimą*: Jėzų savo galingais darbais prikėlė ir padarė regimą Dievas; tai didžiausias iš Tėvo galingųjų darbų. Tai ir ankstyviausias Velykų tikėjimas, kuriuo norima paliudyti svarbią tiesą: prisikėlusiojo pasirodymai buvo *objektyvūs* įvykiai.

Iš tokios Jėzaus, kaip *Gyvojo*, pažinties plaukia raginimas gyventi naujai, „apsivilkti“ nauju žmogumi. Tačiau tik Prisikėlusiojo *Dvasia* gali perkurti tikintįjį į „paskutiniojo ir dangiškojo Adomo“ paveikslą (1 Kor 15, 45–49) ir padaryti jį tokį, kad jame gali apsigyventi Prisikėlusysis (Rom 8, 10).

Iš tikėjimo Kristaus prisikėlimo tikrove būtinai išteka ir kita pamatinė tiesa – *mirusiųjų prisikėlimas*. Apie šią tiesą ir bus svarstoma straipsnyje pristatant šv. Augustino mokymą. Mirusiųjų prisikėlimas – tai išgelbėjimo iš mirties ir žmogiškojo gyvenimo atbaigimo lūkestis. Pats Jėzus Jono Evangelijoje iškelia prisikėlimo mintį dvejopam atlygiui: „Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gulintys kapuose išgirs jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą.“ (Jn 5, 28).

Tačiau pagrindiniai tekstai šia tema randami Pauliaus laiškuose ir remiasi Jėzaus Kristaus prisikėlimu. Antai 1 Kor 15, 1–58 apaštalas tūžmingai klausia: „Skelbiama apie Kristų, kad jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaipgi kai kurie iš jūsų sako, jog nesą mirusiųjų prisikėlimo?! Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas.“ Toliau jis tvirtina: „Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmagimis“ (plg. taip pat 1 Tes 4, 14–17).

„Krikščionių tikėjimui dėl nieko taip karštai, atkakliai, tvirtai ir vaidingai nebuvo prieštaraujama, kaip dėl kūno prisikėlimo.“

Nors Pauliaus žodžių autoritetas didžiulis ir tarsi neginčijamas, toks tikėjimas šiandien nėra lengvas, nebuvo jis lengvas ir Augustino laikais: „Krikščionių tikėjimui, – teigia Hipono vyskupas, – dėl nieko taip karštai, atkakliai, tvirtai ir vaidingai nebuvo prieštaraujama, kaip dėl kūno prisikėlimo.“ (*Enn. in Psal. 88, 2, 5*)

Straipsnyje žvelgiama į tris Augustino homilijas (240, 242, 243), kuriose iškyla tokie klausimai: kas prikėlė Jėzų Kristų, ką siekė parodyti prisikėlęs Kristus, koks žmogaus kūnas prisikels, iš kur kyla persikūnijimo mokymas, iš kur kyla tikroji Dievo Išmintis?

Kas prikėlė Jėzų Kristų?

Pirmiausia Augustinas savo klausytojams primena Viešpaties prisikėlimo faktą ir atsako į klausimą: kas prikėlė Kristų? „Kristus prisikėlė – šitai tikra. Jis turėjo kūną. Jis turėjo gendantį žmogaus kūną, kuris buvo pakabintas ant kryžiaus, kuris iškvėpė paskutinį atodūšį ir kuris buvo paguldytas į kapą. Pirmiau gyvendamas šiame kūne, vėliau jį parodė pilną gyvybės. Kam gi dėl to stebėtis? Kodėl gi tuo netikėti? Šį stebuklą padarė Dievas. Žinok, kad jis yra jo Autorius ir vyk šalin abejones.“ (*Serm. 242, 1*).

Kitoje homilijoje vyskupas ir vėl retoriškai teigia: „Kaip gali miręs prisikelti, klausia netikintieji. Atsakau: jį prikelia Dievas, o tu klausi: ‘kaip tai gali atsitikti?’ Parodyk man, nesakau krikščionį ar žydą, bet pagonį, stabmeldį, demonų vergą, kuris nepripažintų, jog Dievas yra visagalis. Šie gali neigti Kristaus dievybę, bet neįstengia neigti Dievo visagalybės. Šis Dievas, kurį tu laikai visagaliu – kreipiuosi dabar į pagonį – taigi šis Dievas, kurį tu laikai visagaliu, tai jis prikelia mirusius. O jei sakai, kad jis to negali, vadinasi, neigi jo visagalybę. O jei tiki, kad jis visagalis, tai kodėl atstumi tai, ko mokau?“ (*Serm. 240, 2*).

Ką siekė parodyti prisikėlęs Kristus?

Toliau Hipono ganytojas paaiškina, ko siekė prisikėlęs Kristus, pasirodydamas savo mokiniais: „Prisikeldamas Viešpats norėjo mums parodyti savo asmenyje tai, ko mes turime viltis mūsų kūnams laikų pabaigoje.“ (*Serm. 240, 2*). Pirmųjų mokinių tikėjimui sustiprinti reikėjo realaus sąlyčio su Kristaus kūnu: „Viešpats Jėzus norėjo, kad žmogaus jausmai patikrintų jo kūno tikrovę, idant labiau įrodytų kūno prisikėlimą. Po prisikėlimo parodydamas savo kūną, pilną gyvybės, jis norėjo, kad patikėtume mirusiųjų prisikėlimu.“ (*Serm. 243, 3*). Kitur vyskupas teigia: „Jis norėjo ne tik mums paskelbti, bet ir parodyti tai, ką jis mums išsaugojo laikų pabaigoje.“ (*Serm. 242, 1*). Istorinis Jėzaus prisikėlimo faktas kaip tik ir remiasi šiuo potyriu (kitas potyris yra tuščio kapo

atradimas). Kaip apaštalas Paulius, taip ir Augustinas tvirtina, kad tikinčiųjų kūnai galės prisikelti tik dėl to, kad prisikėlė Kristus.

Koks žmogaus kūnas prisikels?

Augustinas turbūt daugiausia rūpinasi paaiškinti, koks kūnas prisikels. Jam pateikiama daug prieštaravimų, kurie ir leidžia vyskupui paaiškinti prisikėlusio kūno tikrovę. „Štai kaip prieš mus argumentuoja: jei po prisikėlimo mes turėsime ausis, kad girdėtume, akis, kad matytume, ir burną, kad kalbėtume, tai kokia bus mūsų vertė? Jei mes nevalgysime, tai kam tada dantys, plaučiai, skrandis, viduriai – visa tai, kas leidžia pereiti maistui, idant palaikytų mumyse gyvybę? Kam pagaliau mums reikės organų, kuriuos dabar dengiame, jei nereikės nei daugintis, nei tuštintis?“ (Serm. 243, 3). Ir ganytojas atsako, kad „kūno nariai bus skirti ne poreikiui, bet grožiui, akies malonumui, o ne būtinybei“ (Serm. 243, 4). Kitur jis ragina klausytojus: „Tikėkite manimi, mano mieli broliai, tikėkite ir būkite giliai įsitikinę, kad dauguma mūsų kūno narių nebeturės vykdomų vaidmenų, bet kiekvienas bus savaip gražus. Juose nebus nieko gėdingo, nieko nederamo, bet karaliaus aukščiausia santarvė. Nieko bjauraus, nieko, kas būtų nemalonu akiai, bet Dievas bus visuose pašlovintas.“ (Serm. 243, 7).

Augustinas atsako detaliau: „Tu man pasakysi: ką aš tuomet veiksiu? Ką aš veiksiu, jei mano kūno organai nevaidins jokio vaidmens? [Atsakau]: ar veikimas nebus tiesiog būti, kontempliuoti, mylėti ir šlovinti? Šios šventos iškilmės dienos, kurios eina po Viešpaties prisikėlimo, yra ženklas to gyvenimo, kurį mes turėsime po prisikėlimo. [...] tačiau šiuo gyvenimu, kurį simbolizuoja prisikėlimo penkiasdešimdis, mes dar nesidžiaugiame, mes jo viliamės. Darome ir daugiau: siekdami jo viltimi, mes jį ir mylime. Ši meilė yra Dievo šlovinimas, Dievo, kuris davė savo didįjį pažadą, ir šis šlovinimas išreiškta *Aleliuja* giesme.“ (Serm. 243, 8).

Klausimai ir atsakymai tampa dar subtilesni: „Klausinama, ar kūne jaučiamas išsekimas bus juntamas ir prisikėlus kūnams?“ – „Ne.“ – „O jeigu ne, tai kam tada valgysime? O jei nereikės valgyti, tai kodėl Viešpats po prisikėlimo valgė?“ Ką tik perskaitėme Evangeliją ir matėme, kad, norint aiškiai įrodyti savo prisikėlimą, Kristui buvo per maža parodyti mokiniams, kad jo kūnas yra pilnas gyvenimo, Kristus turėjo leisti, kad jie jį paliestų. Tad jis pridūrė: „Ar turite čia ko nors valgyti?“ Jie padavė jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus. Jis paėmė ir valgė jų akyse.“ Tad mums prieštaraujama: „Jei prisikėlęs kūnas nieko negalės prarasti, tai kodėl Kristus valgė?“ Jūs girdėjote, kad jis valgė. Bet ar girdėjote, kad jis buvo išalkęs? Jis valgė, bet ne dėl to, kad buvo išalkęs, o dėl to, kad galėjo valgyti [...]. O jei nebūtų galėjęs valgyti, ar tai nebūtų silpnumo

požymis? Net angelai, ar jie nevalgė priimti mūsų tėvų, išlikdami negendantys? (Pr 18, 1–9). (Serm. 242, 2).

Yra ir kitas oponentų klausimas: „Ar prisikelsime su kūno trūkumais, kuriuos turėjome mirdami?“ Atsakau, kad ne. Tada mums priduriama: „Tai kodėl Viešpats prisikėlė su savo žaizdų randais?“ Ką kita atsakyti į šį klausimą, jei ne tai, kad Viešpats galėjo prisikelti be randų, bet tai nebuvo būtina. Jis norėjo prisikelti ir pasirodyti su savo randais, kad panaikintų daug abejonių. O ar šios užgydytos žaizdos neužgydė daugeliui netikėjimo žaizdų?“ (Serm. 242, 3).

Pagaliau ganytojas atsako, kad prisikėlęs tikinčiojo kūnas bus dvasinis: „Šiems kūnams Dievas duos nuostabų lankstumą, puikų guvumą ir nebe priežasties juos vadiname dvasiniais. Jie taip vadinami ne dėl to, kad būtų dvasios ir nebebūtų kūnai, [...] jie taip vadinami, nes jau paklus mažiausiems dvasios judesiams. Tuomet nebus nieko tavyje, kas prieštarautų tau, nieko, kas maištautų prieš tave. Jau neberekės kartu su apaštalu aimanuoti: „Kūno geismai priešingi Dvasiai, o Dvasios – kūnui“ (Gal 5, 17) ir „savo kūno nariuose aš jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymui.“ (Rom 7, 23). Nebebus kovų, bus taika, tobula taika. Būsi ten, kur norėsi, bet niekada nenutolsi nuo Dievo. Būsi ten, kur norėsi, kur beieitum, Dievas bus su tavimi, ir pats visada būsi su šiuo palaimos šaltiniu.“ (Serm. 242, 11).

Hipono vyskupas dar tiksliau paaiškina, kaip Kristaus auka mums laimėjo kūno prisikėlimo galimybę ir kaip svarbu tikėti kūno prisikėlimo viltimi: „Jei sakytume, kad prisikėlęs kūnas alks, trokš, galės susirgti, pavargti ir supus, tada būtum teisus, netikėdamas mumis. Tačiau šiems poreikiams kūnas yra pajungtas dabar. Kodėl? To priežastis yra nuodėmė, kuria mes susitepėme pirmame iš mūsų. Nuodėmė padarė tai, kad gimstame ir suyrame. Nuodėmė tikrai yra visų mūsų kančių veikėjas. Todėl ne be priežasties žmonės tiek daug kenčia. Dievas yra teisus, jis – visagalis ir mes nekentėtume šitaip, jei nebūtume to nusipelnę. Tačiau šias kančias, į kurias mus nutrenkė mūsų nuodėmės, mūsų Viešpats Jėzus Kristus panoro prisiimti, pats neturėdamas jokios nuodėmės. Jis patyrė bausmę be kaltės. Jis nuėmė nuo mūsų kaltę ir bausmę. Jis nuėmė nuo mūsų kaltę atleisdamas mūsų nuodėmės, jis nuėmė nuo mūsų bausmę, prisikeldamas iš numirusių. Jis mums pažadėjo, kad prisikelsime, kaip ir jis, jis nori, kad gyventume šia viltimi. Ištverkime joje ir pasieksime tikrovę. Todėl kūnas prisikels negendantis, jis prisikels neturėdamas jokios dėmės nei jokio silpnumo ir nebus pajungtas mirčiai, [...] dabar kūnas tau yra sunki našta, bet vėliau bus papuošimas.“ (Serm. 240, 3).

Jis mums pažadėjo, kad prisikelsime, kaip ir jis, jis nori, kad gyventume šia viltimi. Ištverkime joje ir pasieksime tikrovę.

Iš kur kyla persikūnijimo mokymas?

Aptaręs prisikėlusio kūno būklę, Augustinas iškelia aikštėn garsiausių to meto filosofų tvirtinimus šia tema. Visi jie tvirtino sielų persikūnijimo tikrovę, tačiau ganytojo teigimu, šitai kyla grynai iš žmogiškų samprotavimų. „Tarp šio amžiaus filosofų, – sako vyskupas, – patys garsiausi, mokyčiausi ir geriausi suprato, kad žmogaus siela yra nemirtinga. Jie ne tik tai suprato, bet ir siekė tai paaiškinti visais įmanomais argumentais. [...] Sakau, kad šie filosofai geriausi, nes yra ir blogų. Mat yra ir tokių, kurie teigia, kad kartą miręs žmogus neišsaugo jokios gyvybės. Tačiau pirmieji turi būti labiau vertinami už pastaruosius, [...] kadangi pirmieji moko, kad siela yra nemirtinga, jie ieškojo ir priežasčių, kurios vargina žmoniją. Šiuos klausimus jie gvildena grynai žmogiško proto šviesoje, teigdami, kad ankstesniame gyvenime žmogus padarė nežinia kokių klaidų ir šios klaidos žmogų nutrenkė į kūną kaip į kalėjimą. Po to jų paklausėme, kur eina žmogus po mirties. Jie pradėjo tarpusavyje plėšytis ir išseko, bandydami patenkinti save ir kitus. Jie sako, kad nedorųjų sielos, blogų įpročių suteptos sielos, kartą išėjusios iš kūno, tuoj pat pereina į kitą kūną, idant kentėtų skausmus, kuriuos mes regime dabar. O sielos tų, kurie gyveno teisume, atsiskyrę nuo kūno, kyla į dangaus aukštumas ir ten pasilieka: arba tarp tviskančių žvaigždžių, arba kažkur nežinomoje vietoje. Ten jos užmiršta visas kančias, po to vėl trokšta sugrįžti į kūną ir vėl kentėti. Jų manymu, skirtumas tarp nedorėlių ir teisiųjų sielų tas, kas nedorėlių sielos eina į kitą kūną iškart po ankstesniojo mirties, o teisiųjų sielos mėgaujasi ilga, bet ne amžina ramybe.“ (*Serm.* 240, 4).

Iš kur kyla tikroji Dievo išmintis?

Trumpai pristatęs įvairių mąstytojų teiginius, Hipono vyskupas sušunka Pauliaus žodžiais: „Štai ko mokė didieji filosofai. Raštas apie juos sako: „Argi Dievas nepavertė šio pasaulio išminties kvailyste?“ (1 Kor 1, 20). Kuo gi jis pavertė šio pasaulio išmintį kvailyste? [...] šiame pasaulyje yra kvailybės rūšis, kuri nori kilti prie Dievo, apie ją kalba apaštalas: „Kadangi pasaulis išmintimi Dievo nepažino iš Dievo išminties veikalų, Dievas panorėjo skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki.“ (1 Kor 1, 21). Ir pridūrė: „Žydai reikalauja stebuklų, graikai ieško išminties, o mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, pagonims – kvailystė. Bet pašauktiesiems – tiek žydams, tiek graikams – skelbiame Kristų, kuris yra Dievo galybė ir Dievo išmintis.“ (1 Kor 1, 22–24), (*Serm.* 240, 5).

Tad tikroji Dievo Išmintis ir Tiesa yra Kristus: „Nuo tada,– teigia vyskupas, – kai atėjo Kristus, mūsų Viešpats, pati Dievo Išmintis, jau griaudžia dangus. Teisu yra tai, ką pasakė Tiesa. Ji parodė ir mokė, kad visų žmoniją varginančių skausmų priežastis yra nuodėmė. O Kristus yra

tarpininkas tarp žmonių ir Dievo. Tarp teišaus Dievo ir neteisingų žmonių reikėjo teišaus žmogaus, kuris iš apačios paimtų kūną, o iš viršaus – teisumą. Šitaip jis užėmė vidurį. Reikėjo jam paimti iš apačios vieną dalyką, o iš viršaus kitą. Jis būtų iš dangaus, jei iš jo viską paimtų ir galutinai mirtų su mumis, jei viskas jam ateitų iš apačios. Tuomet jis nebebūtų tarpininkas. Tad tas, kuris tiki šiuo tarpininku ir gyvena šventai bei pamaldžiai, tas paliks šį kūną ir ilsės; bet vėliau jis atgaus šį patį kūną ir jis jau bus jam ne kančių įrankis, bet tikra puošmena; jis gyvens Dievo artumoje per visą amžinybę. Kodėl toks žmogus norėtų sugrįžti atgal į savo kūną žemėje, jei jis turės savo kūną su savimi?“ (*Serm.* 240, 5).

Galiausiai Augustinas ragina teisingai suprasti Kristaus prigimtį: „Jūs nepamiršote, ką mums Evangelija ką tik priminė: „Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų.“ (Lk, 24, 50–51). Kas pakilo į dangų? Viešpats Kristus. Koks Kristus, koks Viešpats? Viešpats Jėzus. Argi norėtum atskirti jame žmogystę nuo dievystės, padalyti jį į dvi dalis – vieną dievišką, kitą žmogišką? Žmogau, tu esi kūnas ir siela. Šitaip ir Žodis, mūsų Viešpats, yra kūnas ir siela. Tačiau būdamas Žodis, jis nepaliko savo Tėvo. Jis atėjo pas mus nenuotoldamas nuo savo Tėvo. Prisiimdamas kūną motiniškose iščiose, jis neapleido pasaulio valdymo. Todėl kas jo asmenyje pakilo į dangų, jei ne tai, ką jis prisiėmė žemėje, šį žmogaus gendantį kūną, kuriame jis pasakė mokiniams: „Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint.“ (Lk 24, 39), (*Serm.* 242, 6).

Baigiamosios mintys

Jėzaus prisikėlimas sudaro prisikėlimo tų, kurie mirė tikėdami jį ir su juo, pagrindą. Iš Augustino mokymo plaukia kelios svarbios išvados: Dievas yra visagalis ir šis Dievas prikėlė Jėzų Kristų iš numirusių. Prisikėlęs Kristus parodė savo kūną mokiniams, idant šie galėtų viltis, jog ir jų kūnai prisikels. Prisikėlusio kūno nariai neatliks tų vaidmenų, kuriuos jie turėjo žemiškojo gyvenimo metu. Tai bus kitoniškas, perkeistas prikeltasis kūnas. Jis tiesiog bus, kontempliuos, mylės, šlovins Dievą ir bus jo artumoje per visą amžinybę. Kristuje visi prisikels su savo kūnu, kurį turi dabar, tačiau tas kūnas bus perkeistas į *garbingąjį* kūną (*plg.* Fil 3, 21), tai bus *dvasinis* kūnas (*plg.* 1 Kor 15, 44).

Sekant Augustino (ir sykiu Bažnyčios Magisteriumo) mokymu, krikščioniui iš pagrindų nedera priimti persikūnijimo mokymo, nedera tikėti, kad gyvos būtybės siela po mirties susijungia su kitos gyvos būties kūnu kitam gyvenimui. Šis mokymas, pasak Augustino, kyla iš grynai žmogiško proto spekuliacijų. Tai kvailybės rūšis, kuri nori kilti prie Dievo. O Dievas, apreiškęs

save Kristuje, nusileido prie žmogaus. Kristus – tikroji išmintis – turėdamas Dievo pavidalą, apiplėšė pats save ir prisiėmė tarno pavidalą (*plg.* Fil 2, 6–7). Jame kūniškai apsigyveno visa dievystės pilnatvė (*plg.* Kol 2, 9), Jame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai (*plg.* Kol 2, 3).

Vien tik jo įsikūnijimas parodė, kad žmogaus kančių priežastis yra nuodėmė, kurią Kristus sunaikino savo kūne. Jį Dievas prikėlė; ir jis pakilo į dangų užkeldamas visą prisiimtą žmogaus kūną. Tad dar kartą reikia cituoti Augustiną: „tas, kuris *tiki* šiuo tarpininku ir *gyvena* šventai bei pamaldžiai, tas paliks šį kūną ir ilsėsis; bet vėliau jis atgaus šį patį kūną ir jis jau bus jam ne kančių įrankis, bet tikra puošmena; jis gyvens Dievo artumoje per visą amžinybę. Jis mums pažadėjo, kad prisikelsime, kaip ir jis; jis nori, kad gyventume šia viltimi. Išverkime joje ir pasieksime tikrovę.“

Garsus teologas Karlas Rahneris teigia, kad mirtyje prisikels *visas* žmogus. Tačiau protu sunku įsivaizduoti, kaip tas pats žemiškas kūnas prisikėlimo metu taps visiškai kitoks. Šis „kaip“ pranoksta žmogaus vaizduotę ir supratimą, jis prieinamas *vien* tikėjimu. Rahnerio mokinys Vorgrimleris netgi teigia, kad „kūno prisikėlimas neįsivaizduojamas, nes tai ne atgaivinimas, ne ankstesnio būvio atkūrimas. Tai esminis perkeitimas, kurį žmogui reikia išgyventi su *visomis laisvomis savo žemiškojo gyvenimo atliktimis*, idant jis pasiektų atbaigą anapus laiko“ (*plg.* Naujasis teologijos žod. p. 251). Tai parodo, kad esminis žmogaus kūno perkeitimas susijęs su atsakinga žmogaus gyvensena. Vorgrimleris tai išreiškia šitaip: „Žmogaus individualybę lemia jo (*sieliškai* priimami) gyvenimo sprendimai ir pati individualybė įspaudžia žymę kitoniškumui.“ (Ten pat psl. 346).

Tačiau mūsų dalyvavimas Eucharistijoje jau leidžia mums iš anksto paragauti mūsų kūno perkeitimo per Kristų: „Kaip žemiškoji duona, – teigia šv. Ireniejus, – priėmusi Dievo žodžius, jau nebėra paprasta duona, bet yra Eucharistija, sudaryta iš dviejų elementų – žemiškojo ir dangiškojo, taip ir Eucharistiją priimantys mūsų kūnai jau nebėra nykstantys, o turi prisikėlimo viltį.“ (*Adv. haer.* 4, 18, 5).

Belieka pakartoti Augustino žodžius: „Kodėl toks žmogus norėtų sugrįžti atgal į savo kūną žemėje, jei jis turės savo kūną su savimi?“ (*Serm.* 240, 5).

Br. Lukas Skroblas OSB

